

Capitolul 1

În cartierul londonez Stepney nu mai rămăsese mare lucru din Cardigan Street, nici din Balaclava Street, Alma Terrace sau din Waterloo Place, care purta un nume atât de nepotrivit.

Campania Blitz le făcuse una cu pământul spre sfârșitul lui 1940. Patru străzi întregi fuseseră spulberate într-o masă mare de moloz colțuros. În primăvara lui 1941, natura își ceruse drepturile: pământul fusese luat în stăpânire de tufe de mur și de soc, urzicile își înfipseseră rădăcinile galbene printre cărămizi, iar printre ruine apăruseră insulițe de liliac de vară și de volbură. În 1943, o grădină sălbatică făcuse uitată sălbăticia războiului.

În primele luni ale anului 1944, câțiva copii jucau șotron, desenat cu creta pe dalele albastre și roșii care fuseseră cândva pardoseala unei bucătării.

Un băiat gras, cu ochelari fixați cu un bandaj Elastoplast, era prea stângaci pentru a fi lăsat să joace. Obligat să asiste, stătea pe margine, plictisit, privind din când în când spre est. Numărul bombardierelor era din nou în creștere. Îi fusese dor de ele. Ca orice alt băiat de vârsta lui, putea deosebi un Dornier de un Heinkel¹ sau un Hurricane de un Spitfire². Dacă acestea nu ieșeau la înaintare, exista un joc mai puțin de urmărit. Băiatul privi în jos, spre zidul lung,

¹ Companii germane producătoare de avioane de luptă.

² Avioane de luptă britanice.

din cărămidă neagră, care separa ceea ce fuseseră cândva Alma Terrace și Cardigan Street. O corcitură de câine sărise peste zid, ținând între dinți ceva lung și flasc. Băiatul cel gras urmări cu privirea câinele ce începu să alerge în jurul zonei bombardate, urmând un drum propriu, neregulat, de-a curmezișul pardoselilor, peste ziduri, prin rămășițele fragmentate de ferestre, înăuntrul și în afara camerelor deschise, agitându-și ocazional trofeul și scuturându-și blana maronie, pătată, în extazul încântării.

— Ați văzut câinele ăla? își întrebă el prietenii.

Aceștia îl ignorară, încându-i vorbele în strigăte. Câinele nu se opri, nici măcar pentru a se ușura. Parcursul circular părea să se micșoreze, tinzând spre un centru necunoscut. Nebunia sa era metodică.

— Are ceva în gură!

Fu din nou ignorat. Câinele țopăi și își scutură blana, iar când băiatul cel gras se întoarse pentru a-i urmări cercul care se tot micșora, îl înconjură cu o mișcare rapidă și îi depuse la picioare prețiosul dar. Băiatul se holbă, venindu-i greu să creadă ceea ce putea vedea limpede pentru prima dată: câinele lățos îi lăsase ciotul zdrențuit al unui braț omenesc.

Capitolul 2

Troy opri mașina sub calea ferată Ludgate Hill. Era beznă și un ger cumplit. Îl supăra cicatricea recentă de pe braț, îi amortiseră degetele și îi curgea nasul. Începu să-și dorească să fi făcut drumul la lumina zilei, însă Londra scaldată în întuneric avea pentru el un farmec inefabil. Încercase, cândva, să le explice colegilor de ce îi plăcea munca de noapte.

— E ca mersul pe apă, spusese, neprimind nicio reacție. E ceva jungian, cred. Mă simt ca și cum mi s-ar permite accesul deplin în inconștientul colectiv al orașului.

Urmase o rafală de râsete. Blasfemia primei remarci a lui Troy era dincolo de înțelegere, iar cea de-a doua impunea râsul, cu atâtea cuvinte polisilabice. Dacă nu era atent, Troy avea să devină un bătrân josnic, chiar mai rău, spusese, un terchea-berchea desăvârșit.

Se simțea în largul său în respirația plină și sufocantă a nopții, însă nu singur. Scânteia pe care o întrevăzuse se concretiză în forma unei lanterne. Un gardian ARP¹ agita lanterna în direcția lui, în timp ce se apropia cu mașina. Troy lăsa geamul în jos și așteptă pomelnicul de clișee obișnuit.

— Nu poți merge mai departe! Au ratat Catedrala la milimetru. Ar fi trebuit să întorci la Ludgate Circus.

¹ Air-Raid Precautions, organizație britanică dedicată protejării civililor de raidurile aeriene, fondată înainte de al Doilea Război Mondial.

Troy răspunse încet:

— E blocat drumul? Trebuie să trec.

— Așa spun toți.

Gardianul făcu o pauză. „În următoarea secundă”, se gândi Troy, „se va produce inevitabilul”.

— Drumul acesta... este într-adevăr necesar?

Troy era conștient că, într-o zi, un asemenea aforism îl va determina să reacționeze violent.

— Sunt polițist. De la Scotland Yard. Trebuie să ajung la secția de poliție Stepney.

— Pot să văd legitimația?

Troy avusese strâns în mână actul de identitate. Ridică mâna stângă din poală și ținu legitimația în bătaia lanternei. Gardianul privi de la figura lui Troy la act și înapoi.

— Când eram de vârsta ta, luptam în tranșee.

Troy îl privi drept în față. Omul era înghițit de întuneric aproape în întregime, însă vârsta îi era evidentă. Mustața tunsă, accentul englezesc standard, încheieturile care trosneau – toate descriau un om la cincizeci de ani, o generație pe care Troy ajunsese să o disprețuiască. Era generația care se justifica mereu pentru ce făcuse în război, care susținea cu feroare naționalistă că și fiii lor ar trebui să își riște viața într-un alt război cu germanii, o generație de trântori de salon, naivi ai Ligii Națiunilor, crescători de orătănii veșnic nemulțumiți. Troy încetase cu multă vreme în urmă să mai considere ARP și Home Guard¹ drept altceva decât inconveniențe patriotice.

— Sunt polițai. Cred că e suficient.

În mintea lui, Troy își arse o palmă. De ce răspunsesese la acuzația de lașitate?

— Războiul e acolo, băiete!

¹ Organizație de apărare înființată de Marea Britanie în al Doilea Război Mondial.

„Nu“, gândi Troy, călcând demarorul automat și intrând în marșarier cu vechiul Bullnose Morris, „e chiar aici. Războiul, precum actele de caritate, începe acasă“. Întoarse spre sud la Ludgate Circus și conduse încet în josul New Bridge Street. După opt ani ca polițist, dintre care cinci petrecuți aproape integral rezolvând cazuri de crimă, ajunsese să definească orice relație interumană în termeni de conflict. Craterile de la Blackfriars și Puddledock se căscau în dreapta lui. În 1938, o femeie străpunsese cu o andrea ochiul soțului său infidel. Trecu pe sub Upper Thames Street și boltele bombardate ale gării Cannon Street. În 1941, un maior din Regimentul de Infanterie East Kent își tăiase în bucăți cu o baionetă soția presupus adulterină. Presupus, însă nu dovedit: fusese spânzurat drept ucigașul chinuit de remușcări al unei femei nevinovate. Asemenea cazuri nu trebuiau rezolvate. Făptașii nu păraseau scena crimei sau, dacă o făceau, dădeau buzna într-o secție de poliție câteva zile mai târziu și mărturiseau. Troy privi spre sud, peste Tower Pier – deasupra zonei Bermondsey, noaptea fu despicață de trosnetul profund al unei bombe și o flacăra impunătoare se înalță într-o strălucire satanică spre cerul lipsit de stele. Aici, sau suficient de aproape, londonezii se îmbăiaseră și înotaseră în apa sărată a Tamisei, în verile fierbinți dinainte de război, pe plaja artificială scobită departe de atingerea fluviului, chiar lângă Tower Bridge. În 1939, un băiat de opt ani se înecase, în ultimele ore de pace, ținut sub apă cu forța de sora lui în vârstă de unsprezece ani. Troy extrăsese cu răbdare mărturisirea faptei în prezența părinților incapabili să creadă și rezistase unui interogatoriu furios în boxa martorilor. Pomelnicul nu avea sfârșit. Cu doar trei săptămâni înainte, un bărbat din Uxbridge îl ciopârțise cu toporul pe amantul soției sale. Se aruncase și asupra lui Troy în cursul arestării, ciupindu-i o bucată de carne de pe braț. Mașina intră în viteza a treia, hurducându-se către vârful Tower

Hill, în timp ce un grup de bombe sfâșie din nou noaptea deasupra zonei Bermondsey.

Atras de zgomot și de lumină, Troy ieși de pe podul pustiu și opri mașina. Londra părea să fi ieșit din funcțiune. Se îndepărtă de mașină și rămase în picioare pe caldarâm. În aval, avioanele Luftwaffe¹ roiau dinspre sud pentru a dezlănțui o ploaie de bombe deasupra districtului Rotherhithe și a docurilor Surrey. Părea să fie unul dintre cele mai puternice raiduri ale anului. Un alt trosnet puternic, un alt stâlp de lumină înălțându-se către cer, și o limbă de foc se răspândi de-a curmezișul apei. Țintiseră rezervoarele de combustibil aflate în partea sudică și, cu siguranță, le găsiseră. Flăcări albastrii și portocalii dansau asemenea unor demoni multicolori, îndreptându-se către pod, unde Troy stătea și privea spectacolul de o fascinație absurdă al pirotehniciei războiului, magia prin care mingea de foc transforma cea mai neagră dintre nopți într-o parodie tremurătoare, clarobscură, a zilei. Cerul trosnea de focurile ca de pușcoci ale tunurilor antiaeriene, explodând ușor și inutil, ca niște pungi de hârtie umflate și pocnite în mâinile unor copii. Gloanțele trasoare se avântau spre cer, lăsând în urmă dăre de carmin strălucitor. Cu o vreme în urmă, în timpul campaniei Blitz, Troy privise dintr-un loc deschis ploaia metalică a lui Hitler, preferând să-și încerce norocul astfel decât în găurile întunecate de sub pământ. Cerul presărat cu nestemate din timpul unui raid nocturn nu își pierduse fascinația. În zilele în care imaginația și intuiția cântăreau mai puțin decât rațiunea și analiza, Troy era înclinat să înțeleagă că această fascinație ar putea părea într-adevăr grotescă, parte, poate, dintr-o nebunie nu foarte pozitivă. O nebunie, constatase el, departe de a fi unică. Începuseră să circule zvonuri despre Churchill, care își

¹ Termen generic referitor la forțele aeriene germane.

zăpăcise garda de corp stând deasupra Storey's Gate¹, în capătul îndepărtat al Paradei Gărzii de Cavalerie, și privind spectacolul întocmai cum o făcea Troy acum. Firește, nu era decât un zvon, însă Troy văzuse cu propriii ochi hoardele de soldați americani adunați în capul străzii Haymarket sau pe treptele Galeriei Naționale, cu pupilele dilatate de ce se petrecea în sud-est, ca niște băștinași ai zonelor arctice uimiți de prima izbucnire a luminii de primăvară. Stătuse cu un grup de subofițeri în Trafalgar Square, împărtășindu-le nebunia. Unul dintre ei se întorsese către Troy.

— Nimic nu se compară cu asta, spusese el. N-am văzut niciodată așa ceva în Kansas.

¹ Adăpostul subteran al lui Winston Churchill în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.